

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.478 van 20 februari 2014
in de zaak A. 208.961/VII-38.831.**

In zake : Emmanuel VAN DER BRUGGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Cloquet
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Martensstraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van het waarnemend afdelingshoofd Beleid van het Agentschap voor Natuur en Bos van 2 april 2013 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de arrondissementscommissaris van Brugge van 8 oktober 2012 tot weigering van het jachtverlof aan Emmanuel van der Bruggen voor het jachtseizoen 2012-2013, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 januari 2014.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Detollenaere, die loco advocaat Jean Cloquet verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Strubbe, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is door de politierechtbank te Gent op 15 februari 2011 veroordeeld wegens onopzettelijke slagen en verwondingen, het negeren van

de voorrangsregels en een positieve ademanalyse. Daarnaast is hij door de politierechtbank te Brugge op 26 augustus 2011 veroordeeld wegens het negeren van een rood licht.

3.2. Verzoeker dient een aanvraag in tot het verkrijgen van een jachtverlof voor het jachtseizoen 2012-2013.

Op 8 oktober 2012 weigert de arrondissementscommissaris van Brugge die aanvraag. In die beslissing wordt verwezen naar de voormelde veroordelingen van verzoeker en wordt gesteld dat diens gedrag "laat vermoeden dat hij zijn wapens niet zou gebruiken zoals het hoort en daarbij zelf een gevaar voor andere personen kan betekenen" en dat het "dan ook redelijk (is) om te veronderstellen, in overeenstemming (met) (...) artikel 7, 3° van het Koninklijk Besluit van 28 februari 1977, dat (verzoeker) in de toekomst een slecht gebruik van zijn wapens zal maken".

3.3. Verzoeker stelt administratief beroep in tegen deze beslissing.

3.4. Naar aanleiding van dat beroep verleent de arrondissementscommissaris van Brugge op 29 november 2012 volgend advies :

"(...)

Artikel 7, 3° van het koninklijk besluit van 28 februari 1977 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen bepaalt dat de arrondissementscommissaris het verlof kan weigeren aan degenen wier slecht gedrag, geestestoestand of vorig gedrag laat veronderstellen dat zij een slecht gebruik van hun wapens maken. Dit artikel verleent aan de arrondissementscommissaris een discretionaire bevoegdheid om de nodige afwegingen te maken in verband met de afgifte van het jachtverlof.

De heer Emmanuel van der Bruggen werd op korte termijn tweemaal veroordeeld nl. op 15 februari 2011 door de politierechtbank te Gent en op 26 augustus 2011 door de politierechtbank te Brugge.

Aan deze veroordelingen liggen feiten ten grondslag die aanduidingen bevatten over de wijze waarop de heer van der Bruggen functioneert in vergelijkbare omstandigheden. Niet de veroordeling wegens inbreuk op de verkeersreglementering is doorslaggevend in de beoordeling, wel de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van deze veroordeling.

Dat de heer van der Bruggen reeds gedurende een vijftigtal jaren houder is van een jachtverlof en in deze halve eeuw volgens zijn beste weten nooit blijk gaf van enige gevaarlijke geestesgesteldheid of wangedrag dat een dergelijke vrees zou wettigen is een vaststelling voor het verleden, maar op zich geen garantie voor de toekomst. De feiten waarvoor hij werd veroordeeld moeten ernstig genomen worden en kunnen wijzen op een wijziging in zijn vaardigheden die kunnen geëxtrapoleerd worden naar het omgaan met wapens. Deze veronderstelling is niet uit de lucht gegrepen en vormt de basis voor het voorzichtigheidsprincipe dat bij het afleveren van het jachtverlof wordt gehanteerd. Dit is derhalve geen willekeurige beslissing die getuigt van een overdreven gestrengheid maar een gemotiveerde beslissing die gestoeld is op de bezorgdheid voor de veiligheid.

Om al deze redenen heb ik het aangevochten besluit genomen en handhaaf ik mijn beslissing".

3.5. De procureur des Konings te Brugge geeft "(o)p grond van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen door de politierechtbank te Gent op 15/02/2011 en door de politierechtbank te Brugge op 26/08/2011 (...) een ongunstig advies voor het afleveren van een jachtverlof voor het seizoen 2012-2013".

3.6. Gelet op deze twee adviezen beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen op 18 februari 2013 om de uitreiking van het jachtverlof niet te bevelen, maar in overeenstemming met artikel 8, § 1, van het koninklijk besluit van 28 februari 1977 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen (hierna : koninklijk besluit van 28 februari 1977) het dossier voor beslissing over te maken aan het Agentschap voor Natuur en Bos.

3.7. Op 2 april 2013 bevestigt het waarnemend afdelingshoofd Beleid van het Agentschap voor Natuur en Bos de beslissing van de arrondissementscommissaris van Brugge van 8 oktober 2012 tot weigering van verzoekers jachtverlof voor het jachtseizoen 2012-2013.

Dit is het thans bestreden besluit, dat steunt op volgende motieven :

"Mijn beslissing is gebaseerd op de elementen die werden aangehaald in de

negatieve adviezen van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen, van de Procureur des Konings en de arrondissementscommissaris van West-Vlaanderen.

De ongunstige adviezen van bovenvermelde personen zijn gesteund op de recente veroordelingen van de belanghebbende wegens alcoholintoxicatie achter het stuur en het niet respecteren van geldende regels. Er kan verondersteld worden dat de belanghebbende een identiek waardenpatroon hanteert in gelijkaardige omstandigheden, wat de nodige voorzichtigheid genereert bij het afleveren van een jachtverlof.

Ik voeg hier evenwel aan toe dat het afleveren van een jachtverlof enkel geldt voor 1 jaar. Bij elke aflevering wordt nagegaan of de betrokkene recht heeft op dit jachtverlof. Op dat moment wordt ook nagegaan of er zich geen nieuwe feiten hebben voorgedaan die bevestiging inhouden van het ingenomen standpunt. Wanneer er zich geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, kan dit leiden tot het herzien van het ingenomen standpunt om vervolgens een jachtverlof af te leveren. Op basis van deze argumentering wordt voor het jachtseizoen 2012-2013 het beroep tegen de weigering van het jachtverlof niet ingewilligd".

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet uiteen dat zijn veroordelingen in 2011 door de politierechtbank te Gent en te Brugge wegens onder meer "onopzettelijke" slagen en verwondingen door het veroorzaken van een verkeersongeval met "licht" gewonden en bij "lichte intoxicatie (niet: dronkenschap)" niet toelaten te besluiten dat zijn gedrag of geestestoestand van die aard is dat moet worden gevreesd voor een slecht gebruik van zijn wapens in de zin van artikel 7, 3°, van het koninklijk besluit van 28 februari 1977, aangezien geen sprake is van opzettelijke misdrijven, geweldsdelicten of een gebrek aan zelfbeheersing in hoofde van verzoeker en hij integendeel reeds vijftig jaar houder is van een jachtverlof zonder blijk te geven van enige gevaarlijke ingesteldheid en met een onbesproken wapenbezit. Voorts merkt hij op dat als voorwaarde voor het afleveren van een jachtverlof het koninklijk besluit van 28 februari 1977 geen blanco strafregister vereist, doch

slechts de overlegging van een getuigschrift van goed gedrag en zeden met vermelding van alle opgelopen veroordelingen en vervallenverklaringen, dat in het licht van voormeld artikel 7, 3°, op discretionaire wijze en zonder willekeur door de overheid wordt beoordeeld.

5. De verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord vooreerst naar haar bespreking van het eerste middel, waarin zij stelt dat de veroordelingen die verzoeker in 2011 opliep, voldoende concreet zijn en haar in de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid en in toepassing van artikel 7, 3°, van het koninklijk besluit van 28 februari 1977 toe te laten te besluiten dat verzoeker in de toekomst een slecht gebruik zal maken van zijn wapens. Daarnaast stelt zij dat onachtzaam en nalatig gedrag wel degelijk volstaat voor de toepassing van artikel 7, 3°, van het koninklijk besluit van 28 februari 1977 en dat bovendien valt te betwijfelen of intoxicatie, hoe licht ook, als onopzettelijk kan worden beschouwd. Zij meent dat het bestreden besluit geenszins getuigt van willekeur noch van overdreven gestrengheid, doch is ingegeven vanuit een bezorgdheid voor de openbare orde en veiligheid. Ook acht zij verzoekers argument van het vijftig jaar lange houderschap van het jachtverlof irrelevant gelet op de recente zorgwekkende gebeurtenissen en stelt zij dat in elk geval geen sprake is van de schending van een verworven recht door het bestreden besluit. Zij benadrukt dat te dezen met alle relevante gegevens, adviezen en belangen rekening werd gehouden en dat het bestreden besluit, gegrond op het zich herhaaldelijk schuldig maken aan misdrijven door verzoeker, in alle redelijkheid werd genomen.

6. Verzoeker repliceert dat het louter verwijzen naar twee verkeersovertredingen, zonder enige toelichting omtrent de concrete omstandigheden ervan, geen afdoende motivering vormt van het bestreden besluit. Met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, voert verzoeker aan dat de afwezigheid van een afdoende motivering omtrent een klaarblijkelijk verband tussen de aard van de ingeroepen veroordelingen (twee verkeersovertredingen) en het gewettigd vermoeden dat hij een slecht gebruik van zijn wapens zal maken,

zowel een inbreuk op het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel als op de motiveringsplicht inhoudt.

Beoordeling

7. Bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing vermag de Raad van State zich niet in de plaats te stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid.

Dit betekent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer de beslissende overheid op een evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid. In dezen heeft de overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt zodat de Raad van State enkel een kennelijk, volkomen in wanverhouding tot de aan verzoeker aangewreven feiten staande beslissing als onwettig kan beschouwen, dit wil zeggen een beslissing waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid voor die feiten op die wijze zou beslissen.

De bestreden beslissing steunt op twee veroordelingen die verzoeker opliep in 2011. Volgens de gegevens van het dossier betreft het een veroordeling uitgesproken door de politierechtbank te Gent op 15 februari 2011 wegens onopzettelijke slagen en verwondingen tot een geldboete van 50 euro waarvan 30 euro met uitstel voor de duur van 1 jaar en wegens intoxicatie tot een geldboete van 25 euro. De tweede veroordeling werd uitgesproken op 26 augustus 2011 door de politierechtbank te Brugge wegens het negeren van een rood licht en legt verzoeker een geldboete op van 50 euro en een rijverbod van 15 dagen.

De Raad van State blijft wat betreft de precieze omstandigheden waarin verzoeker de feiten pleegde in het ongewisse. Noch de bestreden beslissing, noch de verscheidene adviezen geven hierover enig uitsluitsel. Hij kan slechts vaststellen dat in het vonnis van 15 februari 2011 een afzonderlijke geldboete van

25 euro wordt opgelegd voor de intoxicatie, zodat de politierechter van oordeel is geweest dat er geen oorzakelijk verband is tussen het verkeersongeval en de intoxicatie. De relatief lage geldboete, alsmede de omstandigheid dat aan verzoeker voor de intoxicatie geen rijverbod werd opgelegd, doen vermoeden dat aan de vastgestelde lichte intoxicatie niet zwaar getild is.

De Raad van State stelt bijgevolg vast dat een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de veronderstelling vervat in de bestreden beslissing dat verzoeker een waardenpatroon hanteert dat dwingt tot het weigeren van een jachtverlof en de twee voornoemde vonnissen. Zulks geldt des te meer aangezien noch het tijdstip van de feiten die aanleiding gaven tot de veroordelingen noch de precieze omstandigheden ervan zijn weergegeven.

Zowel het redelijkheidsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Het tweede middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van het waarnemend afdelingshoofd Beleid van het Agentschap voor Natuur en Bos van 2 april 2013 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de arrondissementscommissaris van Brugge van 8 oktober 2012 tot weigering van het jachtverlof aan Emmanuel van der Bruggen voor het jachtseizoen 2012-2013, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin